

EEN SCHOT IN DE ROOS

De Waal & Baantjer

Een schot in de roos

Lebowski Publishers, Amsterdam 2011

© A.C. Baantjer & S.P. de Waal, 2011

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2011

Omslagontwerp: Evert-Jan Hielema / XLent Hilversum

Omslagfoto: Simon de Waal

Foto auteurs: Tom de Bree

Typografie: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

ISBN 978 90 488 0840 3

NUR 305

www.dewaalenbaantjer.nl

www.simondewaal.com

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

lebowski

Dit boek is ook leverbaar als e-book:

978 90 488 0841 0

Hoofdstuk 1

Commissaris Van Straaten trommelde met zijn dikke vingers op het verweerde bovenblad van zijn oude bureau. Hij tuurde ongedurig door de ruiten, waarachter een bleke lentezon de lange koude winter eindelijk leek te verdrijven.

Peter van Opperdoes boog zich voorover en glimlachte behulpzaam. 'Is het lastig?'

Van Straaten gromde. 'Is het lastig? Helemaal niet. Jij bent lastig.'

Hij liet een stapeltje blaadjes door zijn handen glijden en keek er zijdelings naar.

'Hoe lang zit je nu al aan bureau Raampoort? Anderhalf jaar?'

Van Opperdoes staarde naar het plafond en liet de laatste maanden snel aan zijn geest voorbijtrekken. Was het alweer zo lang? Was de Warmoesstraat al zo lang geleden?

Van Straaten rommelde nog wat in de papieren, voor hij ze met een diepe zucht opzij schoof en zijn handen quasiwanhopig in de lucht gooide. 'Wat moet ik nou met jou?'

Van Opperdoes haalde zijn schouders op. Hij wist het ook niet.

De commissaris zuchtte nog maar eens diep. 'Op je werk is werkelijk niets aan te merken, Van Opperdoes.'

De oude rechercheur ging er eens goed voor zitten. 'Maar...?'

Weer trommelden de vingers van Van Straaten op het blad. Deze keer deed zijn andere hand ook mee, zodat al zijn vingers zachtjes op het bureau roffelden. Ineens hielden ze op, en boog de commissaris iets naar voren. 'Ik heb nog nooit zo'n eigenwijze, eigenzinnige, koppige rechercheur meegemaakt als jij, Van

Opperdoes. Je gaat gewoon helemaal je eigen gang.’

Hij snoof diep.

‘En de ellende is... je lost alles nog op ook. Dus... kan ik er niks van zeggen.’

Van Opperdoes glimlachte besmuikt. Dit hoorde hij al jaren.

Hij zou pas ongerust worden als een chef hem deze kwalificaties niet zou toedichten.

Vijf vingers roffelden door, terwijl zijn baas de blaadjes van zijn beoordeling omsloeg en de samenvatting voorlas. ‘Je werkhouding... prima. Je lost zaken op... meer dan prima. Soms een beetje onorthodox, maar toch... prima.’

Van Straaten gaf het op. Hij zuchtte diep, trok een zilverkleurige vulpen tevoorschijn en schroefde de dop er tergend langzaam af. Terwijl hij Van Opperdoes over zijn montuur heen bleef observeren, schoof hij de papieren weer voor zich en zette er een zwierige handtekening op. ‘Prima beoordeling. Niks mis mee, zoals ik al zei.’

Van Opperdoes hield zijn hoofd een beetje schuin. ‘Ik hoor daar ergens in de verte toch weer een “maar”...’

Van Straaten liep naar de deur, keek even of er iemand op de gang liep, en sloot de deur zachtjes. ‘Dat komt... soms maak ik me zorgen om je, dan vraag ik me af: gaat het wel goed met die man?’

Van Opperdoes moest glimlachen. ‘Het beste beroep van de wereld... bij een fijn bureau... op een van de mooiste plekken in Amsterdam. Waarom zou het niet goed met me gaan?’

De commissaris schoof zijn bril naar beneden en keek Van Opperdoes met vorsende blik aan. Hij zag het vriendelijke gezicht van de oude rechercheur voor zich, die hem met een beminnelijke glimlach zwijgend aankeek.

‘Je weet heel goed wat ik bedoel, Van Opperdoes. Regelmatig

zie ik je moederziel alleen op de researchkamer zitten, diep in gedachten. Soms zelfs midden in de nacht. Ook zie ik je wel eens... in jezelf mompelend... door de gang lopen.'

De oude rechercheur verschoof even ongemakkelijk. 'Ik voel me prima. Is er soms over me geklaagd?'

De commissaris schoot achteruit in zijn stoel. 'Hemel, nee... hoe kom je nou aan dat idee? Nee, nee, nee... integendeel mag ik wel zeggen. Je bent een zeer gewaardeerde, ik mag wel zeggen zeer geliefde, collega. Het is alleen maar... hoe moet ik het zeggen... persoonlijke bezorgdheid.'

Alsof hij zijn woorden wilde benadrukken, schoof hij de papieren demonstratief naar de zijkant van zijn bureau en knikte er nadrukkelijk bij.

'Persoonlijke bezorgdheid. Dat heeft niets met je functioneren of met deze jaarlijkse beoordeling te maken.'

Peter van Opperdoes knikte de chef vriendelijk toe. 'Mooi. Maakt u zich om mij dan maar niet druk, commissaris. Jacob, mijn trouwe collega, fungeert al anderhalf jaar als een uitstekende kinderoppas.'

Hij stond op en verliet de kamer, terwijl de commissaris hoofdschuddend de dop weer op zijn vulpen schroefde.

De oude rechercheur keek op zijn horloge en daalde langzaam de monumentale trap van het bureau af. Jacob zou die ochtend iets later zijn en Van Opperdoes besloot een kop koffie bij de wachtcommandant te drinken. Hij scheidte er genoeg in af en toe beneden rond te scharrelen, waar zijn collega's van de uniformdienst de wacht hielden en het bureau uit renden als er een oproep was. Hij opende de tussendeur en liep naar de plottafel, vanwaar contact werd gehouden met alle collega's op straat.

'Meneer Van Opperdoes, welkom. Kan ik u misschien een

heerlijke kop koffie uit deze prehistorische machine aanbieden?’

De wachtcommandant wees naar een aftands koffiezetapparaat, dat stond te kraken en te puffen alsof het op het punt stond zijn laatste adem uit te blazen. Met een dikke plof viel overduidelijk niet alleen het laatste water, maar ook een klont gemalen koffie in de pot.

De wachtcommandant trok een wenkbrauw omhoog en krabde op zijn hoofd. ‘Dat doet-ie anders nooit.’

Van Opperdoes liep naar het raam en staarde over het water van de Singelgracht. Hij zag het bordje aan de reling, waarop de naam van de brug stond: de Bullebaksluis. Een paar weken geleden had Jacob hem gevraagd of hij de herkomst van die naam kende, waarop Van Opperdoes hem het verhaal over de brug had verteld. Dat vroeger... heel vroeger... in de zeventiende eeuw... de legende ging door Amsterdam dat er in de oude gewelven onder de brug bij de Bloemgracht een afschuwelijk monster rondwaarde. Een watergeest... die kleine kinderen die te dicht bij de kant kwamen, het water in sleurde. Het monster werd de Bullebak genoemd, en de brug – later – de Bullebaksluis.

De deur van het bureau werd opengegooid en twee logge mannen sjokten naar binnen. Ze droegen fluorescerend oranje jacks en hadden beiden een indrukwekkend dikke buik, die op en neer deinde terwijl ze de balie naderden.

‘Mogge, heren van het goeie leven...’

De wachtcommandant stak zijn hand op. Kennelijk was het niet ongewoon dat schoonmakers van de stadsreiniging het bureau inkwamen, concludeerde Van Opperdoes. Een van de twee dook meteen het publiekstoilet in. Tja, vandaar dus... dacht de oude rechercheur.

De hele dag op straat rijden in een elektrisch wagentje is ook niet alles.

De tweede schoonmaker kwam bij de balie, rommelde in zijn jaszak en legde een mobiele telefoon neer. Hij keek de wachtcommandant vrolijk aan.

‘Nummer negen... gevonduh... in de Westerstraat. In een vuilnisbak. En hij staat nog aan ook.’

De wachtcommandant knikte en haalde een map tevoorschijn. ‘Heel goed, Bert. Ik houd het niet bij, maar nummer negen... het zou heel goed kunnen.’

Bert haalde zijn schouders op. ‘Het is de negende. Ik hou het wel bij.’ Hij tikte tegen de zijkant van zijn hoofd. ‘Hier. Hier hou ik het bij. Zeventien handtasjes, veertien portemonnees, negen telefoons. Alleen de sleutelbossen, die hou ik niet bij. Dat zijn er te veel.’

De wachtcommandant trok met een plechtig gebaar een formulier uit een map en begon dat achter het bureau in te vullen. ‘We kunnen je wel een eigen map geven...’ bromde hij.

Bert begon te lachen, een diepe bulder die als een stoomtrein aan kwam denderen en langzaam wegstierf. ‘Da’s een goeie... een eigen map.’

‘Wat?’ vroeg zijn maat, die het toilet uit kwam en nog druk bezig was zijn gulp dicht te ritsen.

Bert schudde zijn hoofd. ‘Niks. Snap jij toch niet.’

Zijn maat trok zijn broek omhoog en knikte gelaten. ‘Oké.’

Terwijl de wachtcommandant het formulier verder invulde, viel een diepe stilte over het bureau, alleen onderbroken door een laatste, onverwachte zucht van het koffiezetapparaat.

En toen rinkelde de telefoon die op de balie lag.

Op de een of andere manier keken alle aanwezigen naar de telefoon, die onverstoorbaar doorging, met een vrolijk melodietje.

Bert vouwde zijn armen over elkaar. 'Nou, daar zal je hem hebben. De eigenaar van de telefoon belt zijn eigen toestel, omdat-ie hem kwijt is. Zal die effe blij zijn..'

Hij keek de wachtcommandant aan, maar die gaf geen krimp, en zei: 'Neem op, dan. Kun je mooi vertellen dat je hem hebt gevonden.'

Maar Bert schudde zijn hoofd. 'Ikke niet. Kom zeg... hij is nu van jullie.'

Peter van Opperdoes glimlachte, liep naar de balie en pakte het toestel op. 'Hallo?'

Het bleef even stil, toen hoorde hij een diepe, emotionele zucht en een zachte, warme vrouwenstem, waarin tranen en radeloosheid doorklonken.

'O, mijn god... mijn god... wat ben ik blij dat er iemand opneemt... Is mijn zoon bij u? Alstublieft? Is hij daar?'

Van Opperdoes werd geraakt door de stem van de vrouw. Hij slikte even, voor hij kon antwoorden.

'Nee, mevrouw, het spijt me. Uw zoon is hier niet. Deze telefoon is gevonden. U spreekt met de politie, met rechercheur Van Opperdoes.'

Een wanhopige snik weerklonk aan de andere kant.

'Mijn zoon is al drie dagen weg... vermist. Ik weet niet waar hij is. Zijn telefoon... was de enige hoop die ik nog had.'

Hoofdstuk 2

Gehaaste voetstappen joegen door het trapportaal van de Raampoort, waarna het rood aangelopen hoofd van Jacob in de deuropening van de researchkamer verscheen. ‘Wat hoor ik nou?’

Peter van Opperdoes keek zijn jonge collega glimlachend aan en schoof de mobiele telefoon, beschermend verpakt in een plastic zak, een stukje naar voren op zijn bureau. ‘Wat heb je gehoord?’

‘Het verhaal dat door het bureau gonst. Telefoon... in vuilnisbak gevonden... en de moeder van een vermiste man belt op.’

Van Opperdoes knikte langzaam en schoof de telefoon heen en weer. ‘Mooi samengevat. Zo is het dan ook precies. Ze is onderweg naar het bureau, maar dat kan nog wel even duren.’

Jacob hing zijn jas op en kwam naast Van Opperdoes staan. Hij bekeek de telefoon. ‘Hoe lang is die zoon al vermist?’

‘Drie dagen, zei zijn moeder. Hij was behoorlijk gespannen... of angstig... en daarna heeft zijn moeder geen contact meer met hem gehad.’

‘Kennen we hem?’

Van Opperdoes zocht zijn notitieboekje en bladerde naar de laatst beschreven bladzij.

‘Michael Zand. Hij is zesentwintig jaar, woont in Amsterdam-Oost. Geen schokkende dingen in onze administratie.’

Met een demonstratieve zachte klap sloot de oude rechercheur het boekje.

Jacob trok een wenkbrauw omhoog. ‘Dat is het? Een naam, leeftijd, en verder geen bijzonderheden?’

De oude rechercheur schoof achteruit in zijn stoel. ‘Dat is het. Voor nu dan. Een modelburger.’

Jacob fronste. ‘Maar wel een vermiste modelburger. En dat iemand vermist wordt... dat kan, dat gebeurt. Maar waarom zou hij zijn telefoon weggoien? Terwijl die het nog doet?’

Van Opperdoes haalde zijn schouders op. ‘Daar heb ik ook over zitten piekeren. Als iemand geen contact wil met mensen, kan hij zo’n ding gewoon uitzetten. Waarom dan weggoien? Misschien symbolisch... om een nieuw leven te beginnen? Misschien was hij wel kwaad... of dronken. Misschien had hij een telefoontje van een vriendin gehad, die het uitmaakte... waardoor hij die telefoon als de boodschapper zag en weggooid... Zeg het maar. Er zijn wel duizend redenen. Maar voorlopig is de telefoon gevonden...en Michael Zand vermist.’

Er klonk een bescheiden klop op de deur.

Van Opperdoes keek om en zag een vrouw op de gang staan, voor wie de jaren bijzonder zachtmoedig waren geweest. Ze was van middelbare leeftijd, maar haar natuurlijke schoonheid was nog steeds onmiskenbaar. Ze droeg een nauwsluitend blauw mantelpakje, waar haar prachtig verzorgde lange haar overheen golfde. Van Opperdoes merkte dat een zacht maar exotisch parfum de kamer vulde.

Ze deed twee stappen naar voren, waarbij haar hoge hakken bescheiden op de houten vloer klikten. ‘Meneer Van Opperdoes, neem ik aan?’

De oude rechercheur stond op en maakte een hoffelijk gebaar. ‘Dat ben ik, mevrouw...’

‘Mijn naam is Welling... Diana Welling. Ik heb u zojuist aan de telefoon gehad.’

Haar glimlach was gemeend, maar kon een triest gevoel niet verhullen.

Van Opperdoes stond gehaast op en schoof uitnodigend een stoel naast zijn bureau. Ze knikte dankbaar, ging zitten en sloeg haar mooie benen over elkaar.

Jacob kwam naast haar staan en gaf haar een hand. ‘Mijn naam is Jacob, ik werk samen met rechercheur Van Opperdoes. Wilt u misschien iets drinken? Koffie, thee?’

Ze maakte een kort, maar niet onvriendelijk afwerend gebaar. Haar ogen bleven rusten op de mobiele telefoon, die voor Van Opperdoes op zijn bureau lag. ‘Is dat zijn telefoon?’

De oude rechercheur knikte. ‘Herkent u hem?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Het is geen kind meer dat thuis woont, rechercheur. Dat soort dingen weet ik toch niet? Net zomin als wat voor kleding hij het laatst aanhad. Maar als dat de telefoon is die u opnam toen ik belde... ja, dan is het zijn telefoon.’

Jacob pakte de telefoon en borg deze op in een lade van zijn bureau, waardoor hij haar volledige aandacht had. ‘Michael Zand is uw zoon. Maar uw naam is Welling, zei u.’

Even keek ze weg, alsof het een onderwerp was dat ze liever vermeed. ‘Mijn man... mijn ex-man inmiddels... heet Zand. Vandaar.’

Van Opperdoes fronste, alsof de naam hem bekend voorkwam. ‘Zand. Toch niet heel toevallig Frits Zand?’

Diana Welling keek verrast op. ‘Kent u hem?’

De oude rechercheur kneep zijn ogen bedachtzaam samen. ‘Ik ken... of eigenlijk kende... een zekere Frits Zand. Ik weet uiteraard niet of het dezelfde is, maar het is natuurlijk geen veelvoorkomende naam.’

Ze liet haar hoofd iets zakken en knikte bijna onmerkbaar. ‘Het zal vast wel. Het verbaast me in ieder geval niets dat u, als rechercheur, hem zou kennen. Het bleek een man te zijn met hele... onvermoede kanten. Laat ik het daar maar bij laten, het gaat nu niet om hem.’

Jacob keek naar zijn oude collega, maar die schudde heel even zijn hoofd als teken dat hij er niet naar moest vragen. Jacob had aan het halve gebaar genoeg.

‘Wanneer is de laatste keer dat u contact had met uw zoon?’

‘Zoals ik al zei: drie dagen geleden.’

‘En hoe verliep dat?’

Diana haalde haar schouders op. ‘Ik vind het moeilijk om daar een precies antwoord op te geven. Hij klonk... anders dan anders. Hij zei dat hij ergens naartoe moest, afspraken had. Maar ik merkte dat er iets was.’

Jacob fronste. ‘Wat dan?’

Ze glimlachte bedroefd. ‘Hebt u kinderen, rechercheur?’

Jacob knikte.

‘Dan zult u dat weten, of anders zeker uw vrouw. Misschien nu nog niet... ik weet niet hoe oud ze zijn... maar ik als moeder voel zoiets haarfijn aan. Er was iets met hem.’

Van Opperdoes had zijn opschrijfboekje voor zich gelegd, en maakte enkele korte aantekeningen. ‘Drie dagen geleden, dat was vrijdag?’

‘Vrijdagavond. Om acht uur, belde hij.’

‘Met deze mobiele telefoon?’

Ze knikte. ‘Ik herkende het nummer.’

‘En wat zei hij precies?’

Ze klonk alsof ze het telefoongesprek uit haar hoofd geleerd had. ‘Dat hij even weg moest, maar dat ik me geen zorgen hoefde te maken. Dat hij dus in het weekend geen koffie kwam drin-

ken.’ Ze maakte een gehaast gebaar. ‘Dat vond ik vreemd, want hij zou helemaal geen koffie komen drinken.’

Van Opperdoes trok een wenkbrauw omhoog. ‘Deed hij dat dan nooit?’

‘Ja, natuurlijk wel. Maar niet op zaterdag. Vrijdagavond ging hij altijd uit met vrienden, en dan zou hij nooit op zaterdag bij mij komen. Dan lag hij tot diep in de middag in zijn bed. Nou, ziet u... dat is een van de redenen dat ik het zo vreemd vond. En sinds die tijd... niks meer. Geen telefoontje, niks.’

Jacob keek Van Opperdoes even aan en wist dat hij op dat moment hetzelfde dacht. Los van elkaar zouden deze twee voorvallen niet tot grote ongerustheid leiden, maar de vrouw maakte op hen een bijzonder normale indruk, en haar verhaal klonk oprecht verontrustend. Plus het feit dat de telefoon, werkend en wel, in een vuilnisbak was gevonden...

Peter van Opperdoes opende de deur naar de zolderverdieping van het bureau.

‘Ijsselstein!’

Er klonk gerommel en een onderdrukte vloek van bovenaf, voor een rood aangelopen kaal hoofd boven aan de trap verscheen. ‘Wat moet je?’

De oude rechercheur hield het plastic zakje omhoog, met daarin de telefoon. ‘Kun je hier iets mee?’

Roy Ijsselstein, de digitale rechercheur van het bureau, stommelde de trap af en bekeek de telefoon aandachtig. ‘Zeker die telefoon die door de stadsreiniging is gebracht? Natuurlijk. Hier kan ik van alles mee.’

‘We willen weten wie er heeft gebeld naar deze telefoon, en naar wie ermee is gebeld.’

Ijsselstein maakte een spottend geluid. ‘Pfff... da’s het makke-

lijkste. Daar heb ik de telefoon niet eens voor nodig. Alleen het nummer.’

Glimlachend stak Van Opperdoes de telefoon in zijn jaszak en propte een briefje met het telefoonnummer in IJsselsteins hand.

‘Ik hoopte al dat je dat zou zeggen, want de telefoon krijg je nog niet, hoorde ik net van Jacob.’

IJsselstein keek Jacob met toegeknepen ogen aan. ‘En waarom dan wel niet?’

‘Vingerafdrukken... DNA-sporen, misschien? Voor hetzelfde geld heeft de vermiste zoon die telefoon niet zelf weggegooid.’

IJsselstein maakte een mismooedig gebaar. ‘Ik wens je veel geluk. Die gasten van de stadsreiniging hebben overal al met hun dikke vingers aan gezeten. En dan nog wat collega’s beneden, bij de balie. Niemand is er voorzichtig mee geweest, tot het moment dat die moeder belde. En dat snap ik ook nog wel. Het was een gevonden telefoon. Geen bewijsstuk in een moordzaak of zo.’

Van Opperdoes keek IJsselstein ernstig aan. ‘Toen nog niet, nee... maar wie weet waar dit op uitdraait.’

De digitale rechercheur wapperde met het telefoonnummer voordat hij al mopperend de trap op verdween. ‘Ja, nou... hoe dan ook... ik ga aan de slag en zodra die forensische pannenkoeken klaar zijn met die telefoon, wil ik hem hebben. En zeg dat ze rustig aan doen met dat vingerafdrukkenpoeder, want dat spul sloopt alles.’

Van Opperdoes liep glimlachend naar de researchekamer, waar hij zijn montycoat aantrok en Jacob een seintje gaf hem te volgen.

De winter was lang geweest, met kille dagen en veel sneeuw, maar eindelijk was de lente dan toch in volle hevigheid losgebarsten. De bomen leken in één nacht vol en groen te zijn geworden, en het was alsof Amsterdam er met smart op had zitten wachten. Hoewel het nooit echt stil was in de Jordaan, leek dit de eerste ochtend waarop iedereen vol plezier en in zomerse kleding de straat op was gelopen. Links en rechts in de Westerstraat stonden mensen in groepjes te praten, en bij de cafés en de moderne lunchrooms stonden mannen en vrouwen met koffie en broodjes op straat, hun hoofd opgeheven in de warme zonnestralen.

Van Opperdoes laveerde er handig tussendoor en keek om naar zijn jonge collega. ‘Dit is nou waar ik zo van hou, Jacob. De sfeer in de Jordaan... de mensen op straat...’

‘Uit jouw mond klinkt dat nogal lyrisch. Ik dacht dat je zo gek was op de Warmoesstraat?’

Van Opperdoes keek hem met twinkelende ogen aan. ‘Die twee bureaus zijn niet te vergelijken, de Jordaan en de Wallen zijn twee totaal verschillende grootheden. Mensen die je hier ziet, zie je op de Wallen niet – en omgekeerd.’

‘Mooi... en vertel me nu maar eens even wie de vader van onze vermiste is.’

De oude rechercheur ontweek een oude dame met paars haar en vertraagde peinzend zijn pas.

‘Frits Zand... dat is een naam die ik lang niet heb gehoord. Het was een man die ik een paar keer heb ontmoet, en die mij altijd een bijzonder ongemakkelijk gevoel gaf. Hij kwam een paar keer naar voren... zijdelings weliswaar... tijdens onderzoeken. Zware onderzoeken. Zelfs bij afrekeningen in het milieu werd zijn naam genoemd. Altijd zijdelings...nooit genoeg om verdacht te worden, maar toch... hij verkeerde in dubieuze kringen.’

‘Je bedoelt: waar rook is, is vuur?’

Peter van Opperdoes haalde zijn schouders op, maar knikte uiteindelijk. ‘Je mag het eigenlijk niet zeggen, omdat je op de feiten af moet gaan. Maar in dit geval... heb ik er geen goed gevoel bij.’

Langzaam liep hij door, tot ze bij de Eerste Anjeliërsdwarsstraat kwamen. Links op het trottoir, naast een rommelig vol fietsenrek en tegen de rijbaan aan, zag Jacob een eenzame vuilnisbak staan.

‘Is de telefoon hier gevonden?’

Van Opperdoes knikte en draaide langzaam een rondje, alsof hij de precieze omgeving goed tot zich door wilde laten dringen. Achter hem, op de hoek bij de Anjeliërsdwarsstraat, bevond zich Rippens, de oude ijzerhandel die van alles verkocht: van naambordjes tot stofzuigerzakken. Aan de overkant was café Nol gevestigd, de beroemde plek waar veel buurtbewoners, maar nog veel meer toeristen iedere avond luid op de Jordanese meezingers klonken. Hij probeerde zich voor te stellen hoe iemand de telefoon in de vuilnisbak had gegooid. Was het nonchalant gegaan, in het voorbijgaan? Gejaagd, bang of angstig? Of had diegene hier lang gestaan, in vertwijfeling, niet wetend wat te doen? Of was het stiekem gebeurd, door iemand die niet wilde opvallen?

Van Opperdoes wist dat hij misschien nooit antwoord op die vragen zou krijgen, maar nu intrigeerde het hele voorval hem. Waarom had iemand – misschien de vermiste zoon, misschien ook niet – hier een werkende telefoon weggegooid?

Jacob observeerde de omgeving ook, maar zijn ogen waren iets hoger gericht, meer richting de gevels van de Westerstraat.

Van Opperdoes zag hem kijken. ‘Wat zoek je?’

Jacob liep een paar meter weg, naar een winkel even verderop.

Hij keek glimlachend naar Van Opperdoes, en wees naar een onopvallende, kleine camera aan de gevel van een hippe kunstgalerie, die gericht was op het trottoir en – belangrijker nog – op de daar geplaatste vuilnisbak.